

Crucea câștigă inima noastră

Verset călăuzitor: Psalmul 22.1

Psalmul 22.1: Dumnezeu meu! Dumnezeu meu! Pentru ce m-ai părăsit?

Cine poate descrie suferințele Fiului lui Dumnezeu, pe care El le-a suportat atunci când Și-a vărsat sufletul în moarte, când din inima Lui a ieșit acest strigăt chinuit: „Dumnezeu Meu! Dumnezeu Meu! Pentru ce M-ai părăsit?”

Ca Om El putea spune întotdeauna Domnului Dumnezeu: „Tu ești Dumnezeu Meu.” El era identic Dumnezeu. El, singurul Fiul născut, era întotdeauna una cu Tatăl. Și cu toate acestea a luat chip de rob, și ca Slujitor desăvârșit Și-a găsit mâncarea în a face voia Aceluia care L-a trimis, și să îplinească lucrarea Lui (Ioan 4.34). În viața Lui a rămas în mod absolut în părtășie cu Tatăl, așa că El putea spune: „Tată ... știam că întotdeauna Mă ascuți” (Ioan 11.42). Însă aflat în suferințele crucii El a strigat: „Dumnezeu meu! Dumnezeu meu! Pentru ce m-ai părăsit?”

Fiul a fost întotdeauna la sânul Tatălui, deja înainte de a fi lumea. Când a venit împlinirea vremii, El a fost trimis pe pământ, născut dintr-o femeie. Din pricina suferințelor morții El „a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii ..., astfel încât, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru tot” (Evrei 2.9).

Moartea Domnului pe cruce este în chip desăvârșit unică. Ea niciodată nu poate fi repetată, și nici nu trebuie repetată, deoarece ea rămâne veșnic eficace și valabilă. Nici o creatură nu poate descrie suferințele Domnului, pe care El le-a îndurat pe Golgota, atunci când *El a purtat păcatele multora* (Isaia 53.12). În orele acelea îngrozitoare sufletul Lui era sătul de suferințe (Psalmul 88.3), puterea Lui era uscată ca un ciob de lut. Limba I se lipea de cerul gurii. Oasele I s-au desfăcut și inima Lui a devenit ca ceara, era topită înlăuntrul Lui (Psalmul 22.14,15).

Ce suferință mare, ce chin de nedescris era când Dumnezeu, care a trimis pe Fiul Său în asemănarea cu carnea păcatului și pentru păcat, „a condamnat păcatul în carne” (Romani 8.3), așa că Martirul suferind a trebuit să strige: „Dumnezeu meu! Dumnezeu meu! Pentru ce m-ai părăsit și stai departe de mântuirea Mea, de cuvintele geamătului Meu? Dumnezeu Meu! Strig ziua și nu-Mi răspunzi; și noaptea, și nu am odihnă” (Psalmul 22.1,2). Când ocară I-a frânt inima și Cel sfânt a fost bătut și biciuit, mâinile și picioarele Lui au fost străpunse; când nici un înger nu s-a mai coborât, ca să-L întărească, nici un prieten nu mai era, ca să-L mângâie; când soarele nu a mai avut voie să-și arunce lumina pe scenă și Domnului Dumnezeu I-a plăcut să-L zdrobească (Isaia 53.10); când El a fost părăsit de Dumnezeu – tocmai atunci El L-a îndreptățit cu cuvintele: „Totuși Tu ești Cel sfânt, Tu, care locuiești în mijlocul laudelor lui Israel” (Psalmul 22.3).

Numai El, care în Sine Însuși este nesfârșit, a putut goli paharul judecății lui Dumnezeu asupra păcatului. Numai Sfântul lui Dumnezeu a putut fi făcut pentru noi păcat și blestem. Nimeni altcineva decât *Păstorul Cel bun* a putut să-Și dea viața pentru oile Sale. Nimeni altcineva, decât Isus, Fiul lui Dumnezeu, a putut și a vrut să ne mântuiască. Și ce jertfă a adus El! Ce binecuvântare nespus de mare, veșnică trebuie să curgă din lucrarea terminată a Fiului lui Dumnezeu, „care S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne scoată din veacul rău de acum, după voia lui Dumnezeu și a Tatălui nostru” (Galateni 1.4).

Ce minunat, că Fiul, prin care au fost făcute lumile, a trebuit să poarte păcatele noastre în trupul Său pe lemn pe cruce; că *Inițiatorul* vieții a fost omorât, că *Cel drept* a trebuit să fie pus în rândul celor nedrepti; că *Fiul Celui Preaînalt* a trebuit să meargă în părțile cele mai de jos ale pământului; că *singurul Fiu*, care este la sânul Tatălui, a fost pironit pe cruce prin mâna celor păcătoși și a trebuit să moară; că *Domnul gloriei* a trebuit să aibă parte pe pământ de moartea pe cruce; că *Robul drept al Domnului, Alesul Său*, în care sufletul Său și-a găsit plăcerea, a trebuit să fie părăsit, să se renunțe la El, așa că în chinurile extrem de mari ale sufletului Său a trebuit să strige: „Dumnezeul meu! Dumnezeul meu! Pentru ce m-ai părăsit?” (compară cu Isaia 53.12; Luca 1.32; Efeseni 4.9; Ioan 1.18; Faptele apostolilor 2.23). Ce desăvârșiri nespus de mari se întâlnesc aici laolaltă! Ce învățături de nepătruns despre har, sfințenie, dreptate, adevăr și pace ne sunt date aici!

Moartea lui Hristos pe cruce este absolut unică nu numai în eficacitatea ei veșnică, ci ea este incomparabilă și în faptul că în ea se întâlnesc necazul și dragostea. Nici un mângâietor nu a stat alături ca să ajute, nici o mână nu s-a întins, ca să aline necazul Său, nici o inimă nu era gata și nu era capabilă să simtă cu El. Totul era așa cum El a spus: „Nu este nimeni să ajute” (Psalmul 22.11). Nici un strop de îndurare nu s-a amestecat în paharul judecății drepte a lui Dumnezeu asupra păcatului. Minunată *dragoste*, însă *durere* de nespus de mare!

Și pentru ce toate aceste suferințe? Pentru că Isus era Purtătorul păcatelor. Sfințenia lui Dumnezeu cerea ca păcatele noastre să fie judecate. Da, Dumnezeu trebuie să judece păcatul, și astfel El a pus asupra Lui „toate nelegiuirile noastre”. „El era străpuns pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era asupra Lui și prin rănilor Lui suntem vindecați” (Isaia 53.5). Acesta este motivul pentru care Mântuitorul desăvârșit, iubitor, a fost părăsit de Dumnezeu, și acesta este motivul pentru care El a murit. Nu încălzește inimile noastre contemplarea acestor suferințe de neimaginat? Și dacă ne gândim la dragostea, la necazul, la chinul, la ocară, la părăsirea de către Dumnezeu, nu devine trează în noi dorința să-I închinăm inima noastră, viața noastră, tot ce suntem?